

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2862/05
01.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković-Jovanović, Mahaila Rulića i Branislave Apostolović, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB i VV, čiji je punomoćnik BV, advokat, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženih izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Kragujevcu Gž. 188/05 od 14.marta 2005. godine, u sednici veća održanoj dana 1.12.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tuženih izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kragujevcu Gž. 188/05 od 14.marta 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Opštinski sud u Kragujevcu doneo je dana 12.jula 2004. godine pod broj P.2366/01 presudu kojom je obavezao tužene da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete solidarno plate i to za pretrpljene duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti iznos od 250.000,00 dinara, za pretrpljene fizičke bolove iznos od 120.000,00 dinara i na ime pretrpljenog straha iznos od 110.000,00 dinara, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.jula 2004. godine pa do isplate. Obavezani su tuženi da tužiocu na ime troškova parničnog postupka solidarno plate iznos od 181.950,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Kragujevcu Gž. 188/05 od 14.marta 2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tuženih i potvrđena je navedena prvostepena presuda Opštinskog suda u Kragujevcu.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tuženi pobijaju drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 386. Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 491. stav 4. sada važećeg Zakona o parničnom postupku, revizijski sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, niti bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje se ukazuje u reviziji, jer je drugostepeni sud valjano ocenio žalbene navode koji su od odlučnog značaja u ovom sporu. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 14. Zakona o parničnom postupku jer dati razlozi o odlučnim činjenicama nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, posle košarkaške utakmice, dana 3.6.1992. godine, nakon kraćeg koškanja između dve grupe dečaka, maloletni sin tuženih GG udario je tužioca, sa udaljenosti od oko 1m, rolnom papira trgovačke kase u levo oko. Sin tuženih rođen je __. godine.

Na osnovu nalaza i mišljenja lekara veštaka, utvrđeno je da je tužilac tom prilikom zadobio kontuzionu povredu leve očne jabučice sa prisustvom krvi u prednjoj očnoj komori i rupturom mrežnjače koja je lokalizovana u žutoj mrlji. Oštećenje vida levog oka usled zadobijene teške telesne povrede iznosi 50%. Kao posledica navedene teške telesne povrede kod tužioca postoji umanjnje životne aktivnosti u visini od 20%. Usled udarca u levo oko tužilac je trpeo fizičke bolove jakog intenziteta 24 časa, a posle tog perioda trpeo je bolove srednjeg intenziteta. Tužilac je pretrpeo primarni strah jakog intenziteta u trajanju od 2 časa, a potom sekundarni strah koji je trajao 24 časa takođe jakog intenziteta zbog smetnji vida i medicinskih intervencija. Tužilac je rođen __. godine.

Kod takvog stanja stvari, pravilnom primenom materijalnog prava iz člana 165. stav 4. ZOO, nižestepeni sudovi su našli da postoji odgovornost tuženih, kao roditelja, za štetu koju je tužiocu prouzrokovalo njihovo maloletno dete. Odgovornost tuženih je po osnovu krivice, a to znači subjektivna. Njihova krivica sastoji se u ne vršenju odgovarajućeg nadzora nad postupcima svog deteta. Tuženi su dužni da dokažu da nema njihove krivice, a ne obrnuto.

Nasuprot navodima tuženih u reviziji, maloletni GG nije nužni suparničar u ovom sporu, obzirom da u vreme štetne radnje nije imao navršениh četrnaest godina života.

Prema odredbama člana 160. stav 2. ZOO, maloletnik od navršene sedme do navršene četrnaeste godine ne odgovara za štetu, osim ako se dokaže da je pri prouzrokoivanju štete bio sposoban za rasuđivanje. Tuženi nisu dokazali da je malodobni GG deliktно sposoban da odgovara za štetu koju je prouzrokovao. Tuženi nisu dokazali

da je njihovo maloletno dete sa nepunih četrnaest godina u momentu preduzimanja štetne radnje imalo dovoljno razvijenu svest i volju da bi shvatilo značaj te radnje i njene posledice. Stoga nisu oborila postavljenu pretpostavku da je maloletni GG neodgovoran za predmetnu štetu i nastupele štetne posledice.

Visina novčane naknade nematerijalne štete pravilno je dosuđena na temelju člana 200. ZOO. Sud je prilikom odlučivanja o zahtevu za naknadu nematerijalne štete vodi računa o značaju povređenog dobra i cilju kome služi ta naknada.

Za utvrđenu odgovornost roditelja bez značaja je okolnost što protiv maloletnog GG nije vođen krivični postupak. Opštinsko javno tužilaštvo nije postupalo po podnetoj krivičnoj prijavi zbog krivičnog dela teške telesne povrede na štetu tužioca, jer maloletni GG u vreme izvršenja krivičnog dela nije navršio četrnaest godina starosti, pa se u smislu člana 72. KZJ protiv maloletnika ne može voditi krivični postupak, niti mu se može izricati krivična sankcija. Stoga neosnovano tuženi u svojoj reviziji nalaze da maloletni GG nije prouzrokovao predmetnu štetu.

Izneti revizijski navodi po pitanju okolnosti nastanka štetnog događaja predstavljaju drugačiju ocenu dokaza, što nije od uticaja na pravilnost pobijane presude.

Na osnovu navedenog, primenom člana 393. ZPP, u vezi sa članom 491. stav 4. sada važećeg ZPP-a, revizija je odbijena kao neosnovana.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost opravka

MZ